

Biblioteka

Kalipso

Naslov originala

Gill Sims

Why Mummy Swears

First published by HarperCollins Publishers 2018

under the title WHY MUMMY SWEARS

© 2017 Gill Sims

Translation © Izdavačka kuća Odiseja

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Džil Sims

ZAŠTO
MAMA
PSUJE

Prevela s engleskog
Sandra Bakić Topalović

ODISEJA
Beograd, 2024.

Za A. E. i A. T.

JUL

Ponedjeljak, 18. jul

Imam nedelju dana do početka letnjeg raspusta. Strašno sam ljubomorna na roditelje iz *Pet prijatelja* – ne samo da su Džulijana, Dika i Anu mama i tata istovarili strini Fani i stricu Kventinu uz najbezvezniji izgovor, već ih strina Fani uvek šalje na ostrva, vresišta i zalive PUNE KRIMINALACA I BITANGI I KRIJUMČARA kako bi stric Kventin mogao na miru da radi na svojim izumima. Često sam se pitala da li bih mogla da učinim nešto slično, budući da *jesam* jednom izumela božanstvenu aplikaciju koja je neko vreme donosila veličanstvene količine novca, iako je svet aplikacija nestabilan i današnji hit se već sutra zaboravlja i više ga niko ne kupuje. Sigurna sam da bih ponovila uspeh prethodne kad bih samo mogla da pošaljem decu da žive na otvorenom i podivljaju tokom leta (i kad bih prestala da lenčarim i jedem keks). Ako se dobro sećam, izumi strica Kventina nisu čak ni donosili pare, i to je razlog što su on i strina Fani bili siromašni i morali da čuvaju grozne rođake, zbog čega je dvostruko nefer što se danas s neodobravanjem gleda na to da deci uvališ bicikl i paket sendviča prvog dana raspusta,

i kažeš im da se ne vraćaju kući dok ne počne škola. Džejn sad ima jedanaest godina, a to je više nego što je potrebno za petoprijateljstvo. Jednom sam joj, usred uobičajene rasprave o otvaranju naloga na Instagramu, čežljivo predložila baš to, a ona je ukazala na brojne neregularnosti tog plana i zapretila da će pozvati socijalnu službu ako ga ponovo pomenem. Posebno sam ogorčena zbog troškova koje iziskuje letnji raspust, jer sam čitala knjige *Pet prijatelja* s Piterom, doduše donekle protiv njegove volje, jer me svake večeri obavestava kako bi mnogo radije gledao *DanTDM** nego slušao još jedno poglavlje fenomenalnih blajtonskih pošalica, šega i osujećivanja užasnih kriminogenih likova. Džejn je, naravno, kategorički odbila da učestvuje u bilo kakvim bebičim aktivnostima, kao što je večernje čitanje naglas, pa smo napravile kompromis tako što je obećala da će umesto toga čitati nešto za sebe, što sam smatrala prilično razumnom ponudom, sve dok nije izjavila, posle dva poglavlja, da je En iz *Zelenih zabata* glupa i dosadna i zašto En uvek trtlja o mašti, pa sam ja povikala da Džejn nema dušu i da je očigledno zamenjena u porodilištu jer moje dete nikad ne bi tako govorilo o En Širli. I sad se pretvaram da ne znam da gleda tutorijale o šminkanju na Jutjubu umesto da luta čarobnim stazama Ejvonlija sa Gilbertom Blajdom (s kim bih ja *i dalje* vrlo rado znate već šta, uzgred budi rečeno).

Piter, s druge strane, nije bio uspešan kao Džejn u pokušaju da mi slomi duh, tako da ga i dalje teram da sedi sa mnom i tumara ostrvom Kirin. Doduše, mislim da se opredelio za opciju hemijskog ratovanja kako bi se izvukao jer, kunem se, mnogo više prdi kad treba da sedi i čita sa mnom,

* Kanal engleskog jutjuberu Danijela Roberta Midltauna. (*Prim. prev.*)

a to ipak nešto znači jer je to dete koje je jednom ponosno izjavilo da je od njegovih gasova učiteljici pozlilo. Jednom ili dvaput smo morali da skratimo poglavlje jer su mi suzile oči.

U teoriji, ovo leto bi trebalo da bude manje stresno za mene od prethodnih, zahvaljujući mojoj sumnjivoj odluci da pre tri meseca prihvatim ponudu tehnološkog viška. Imala sam maestralni plan da postanem vrhovni kreator aplikacija i igrice, ohrabrena uspehom aplikacije *Zašto mama pije* koju sam napravila pre dve godine. Prihvatanje otpremnine zbog tehnološkog viška činilo se kao sjajna prilika da dobijem malo finansijske sigurnosti dok ne osmislim novu hit igricu. Kad sam dala otkaz na starom poslu, imala sam obilje genijalnih ideja i bila sam sigurna da mi nedostaje samo vreme da od njih napravim nešto nezamislivo unosno. Ali, kad sam zapravo pokušala da ih prenesem u igricu ili aplikaciju, bile su pomalo... pa, sranje. Takođe, činjenica da mi nikako ne idu rad od kuće i organizacija možda ima nekakve veze s manjkom moje produktivnosti, i posle godina i godina sanjarenja o begu iz kancelarije, shvatam da je prilično turobno raditi od kuće, sama sa sobom, kad nemaš s kim da razgovaraš. Ponekad čak uhvatim sebe da mi nedostaje Džin iz odseka za isporuku, koja je imala običaj da priča duge i komplikovane priče o stanju svoje žučne kese. Takođe, kad ste po ceo dan sami kod kuće, jedete zapanjujuće količine čokoladnog keksa. Prema tome, ne samo da nikako ne uspevam da napravim nešto veliko, i usamljena sam, već sam se i ugojila šest kila i sad me uplaši veličina sopstvenog dupeta kad god ga slučajno vidim u ogledalu. Osećam se kao jedna od onih dečjih kartonskih slikovnica: *To nije moje dupe, previše je ogromno...*

U svakom slučaju, već sa prvim naznakama leta, počela sam da uplaćujem sportske kampove i bebisitere i pravim komplikovane dogovore s prijateljima o čuvanju naše dece kako bismo svi imali tračak nade da će biti zbrinuta tokom raspusta i da ćemo uspeti da nešto i obavimo a da pritom ne potrošimo ogromne sume novca. Očigledno je da ćemo na kraju svi svakako potrošiti ogromne sume novca, pošto će deci biti potrebne zanimacije tokom leta, a moraće i da jedu u zabrinjavajuće kratkim intervalima, zbog čega se pitam kako preživljavaju dok su u školi gde ne mogu konstantno da, kao izgladneli ptići, kukaju za hranom dok širom otvorenog kljuna mole za malo grickalica.

Petak, 22. jul

To je to do kraja leta! Cele nedelje deca su teturala iz škole, povijene kičme pod gomilom raskupusanih radnih listova i izgužvanih crteža, zdušno posutih štrasom kojim je sad posuta i cela moja kuća, i koji se, kako se ispostavlja, moraju čuvati za buduće naraštaje jer, ako pitate Džejn: „Kad budem uticajna influenserka, mama, to će vredeti celo bogatstvo!“ Teško mi je da zamislim kako će Džejnina loša kopija Van Gogovih *Suncokreta*, identična kopijama ostale dece iz njenog odeljenja, jednog dana imati bilo kakvu vrednost ikome osim meni, ali čini se da ću, ako bacim bilo šta od toga, zgaziti njihove snove i uništiti im detinjstvo. Naravno, diskretno ih se ratosiljavam, malo-pomalo svake večeri, bacam ih u kantu napolju dok puna ljubavi tvrdim da je sve pažljivo odloženo na tavan.

I Piter je doneo svoj letnji domaći zadatak – malu biljku koja se mora održati u životu tokom raspusta i negovati sledeće godine. Prelepo. Nemam baš dobru reputaciju s biljkama. Čak se i kaktusi skvrče i umru čim im priđem. Pitala sam Pitera da li zna koja je to biljka, kako bih mogla da kupim zamenu u slučaju nužde. Piter je odgovorio: „Zelena biljka, mama“. Nisam sigurna koliko će to pomoći kad budem pretraživala rasadnike širom zemlje, noseći sasušenu grančicu kao referencu. Možda je to moje „milo za drago“ jer sam, kad sam imala devet godina, pustila školskog hrčka iz kaveza kad mi je dozvoljeno da ga odnesem kući tokom vikenda, a onda naterala majku da obiđe svaki pet šop u gradu dok nije pronašla adekvatnu zamenu, budući da je Hanibal nestao bez traga. Mama se godinama klela da ga čuje kako noću skakuće unaokolo, ali mislim da je to radila samo da bih prestala da plačem kad sam zatekla Alfonsa, njenu zlu sijamsku mačku, kako liže nešto što je ličilo na krzno hrčka s parčića mesa i izgleda izuzetno zadovoljan sobom.

Ponedeljak, 25. jul

Prvi dan raspusta. Pretpostavljam da je moglo biti i gore. Kad sam bila mala, imala sam knjigu koja se zvala *Prvi dan raspusta*, o delinkventnim pingvinima koji su ukrali motocikl, vozili punim gasom i slupali ga (nemam pojma zašto bi pingvini krali motocikle), a danas makar nije bilo krađe vozila ili životinja koje divljaju na motorima. Bilo je, doduše, mnogo kukanja.

Uzela sam slobodan dan, misleći da će se deci dopasti da prvog dana raspusta radimo nešto zajedno. Džejn je zahtevala

da idemo u bioskop, Piter je zahtevao da igramo *Lejzr kvest*, a ja sam odbila oba, insistirajući da to bude nešto korisno i zabavno. Sa nama su bili i njihovi drugari Sofi i Tobi, kao deo komplikovanog dogovora o čuvanju dece s mojim prijateljem Semom (budući da je samohrani otac, Semovi problemi oko čuvanja dece su verovatno komplikovaniji nego drugim mojim prijateljima), i razdragano sam izjavila da je možda dobra ideja da idemo u neku staru vilu i naučimo nešto o istoriji.

„Dosadnooooo!“, zakukala su moja deca. Sofi i Tobi su očigledno mislili isto, ali su makar bili dovoljno vaspitani da to ne kažu.

„Zašto moramo to da radimo? Kakav smor“, umusila se Džejn.

„Mamice, je l' smemo da izvadimo ajpede?“, zacvileo je Piter.

„BIĆE ZABAVNO!“, zaurlala sam. „BIĆE ZANIMLJIVO I EDUKATIVNO I SVE ONO OD ČEGA NASTAJU LEPE USPOMENE! A ujedno će i doprineti da mi se isplati moja veoma srednjeklasna članarina u Nacionalnom fondu, za koju mi vaš otac redovno zvoca da je ne koristim dovoljno.“

Naravno, čim smo stigli tamo, setila sam se zbog čega ne koristim prokletu članarinu u Nacionalnom fondu – zato što su imanja Nacionalnog fonda prepuna veoma dragocenih i lomljivih predmeta, a veoma dragoceni i lomljivi predmeti nisu baš dobra kombinacija s decom, posebno ne s dečaci-ma. Umesto dečjih lica koja sijaju od znatiželje dok gledaju blago iz slavne prošlosti naše nacije, koja sam zamišljala, imali smo mene koja vičem: „Ne pipaj, NE PIPAJ! REKLA SAM NE PIPAJ, NE PRESKAČI TAJ KONOPAC, NEMOJ DA SEDIŠ NA TOME, O ISUSE HRISTE, O JTŽ“, dok su

čvrsto potkovani penzioneri osuđujuće coktali i u glavi već pisali ljutita pisma *Dejli mejlu*. Možda bih mogla da napravim aplikaciju koja se instalira na dečji telefon ili ajpod i može da detektuje kad su u blizini nečeg skupog i lomljivog, pa počne da vibrira i svira i dernja se: „NE PIPAJ TO!“ i tako roditelje poštedi muka. Bila bi korisna u brojnim situacijama, ne samo u kućama Nacionalnog fonda – na primer, u odeljku s keramikom u *Džonu Luisu*. Mada, ako ste dovoljno ljudi da vodite decu u odeljke s keramikom, onda verovatno zaslužujete neizbežnu katastrofu koju ćete ostaviti za sobom...

Pošto su deca uspela da pojedu ljupko upakovan piknik-paket na putu do tamo, jer su „umirala od gladi“ samo tri minuta pošto smo izašli iz kuće, bila sam primorana da ih odvedem u kafe na ručak. Samouslužni kafe u društvu četvoro dece nije nešto što preporučujem. U teoriji, jedanaestogodišnja i devetogodišnja deca bi trebalo da budu relativno samostalna, ali u praksi se ispostavlja da teški zadaci poput stajanja u redu, držanja poslužavnika ili odabira ukusa soka prevazilaze njihove sposobnosti, i mislim da nas je, dok nismo seli, zamrzeo ceo okrug. Zapečena pasta, za koju je Džejn tvrdila da je *mora* uzeti i da će je definitivno pojesti, odmah je proglašena nejestivom jer je pomislila da je videla parčence crvene papirke, a ja znam da ona ne voli papriku; Sofi je opekla jezik o supu, iako sam joj rekla da sačeka da se ohladi; Piter i Tobi su u jednom zalogaju usisali sadržaj dečjeg menija na kom su insistirali i gledali okolo iščekujući još, dok sam ja pojila Sofi hladnom vodom, strugala majonez sa svog sendviča za Džejn i siktala: „Ne, niko ne može da dobije kolu“, obećavala pomfrit kad stignemo kući i borila se s nagonom da prosto izađem iz kafea i udaram glavom

o živopisni zid od cigle koji se nalazio ispred. Mada bi me verovatno oterali jer oštećujem imovinu Nacionalnog fonda.

Izazvala sam još nekoliko zblanutih pogleda kad sam pozvala decu da krenu vičući: „Dobro, mali pakleni stvorovi, polazite“. Još nisam sigurna da li su ljudi bili šokirani jer sam tako nazvala malene anđele ili zbog toga što su se, uistinu, odazvali.

Koliko još dana do kraja raspusta?

AVGUST

Četvrtak, 4. avgust

Deca su ove nedelje bila u sportskom kampu. Sportski kampovi su veoma dobra ideja koju je smislio neki sadistički seronja, pod izgovorom da tako pruža zabavu deci a roditeljima njihovo priuštivo čuvanje tokom raspusta. Da, ako je vaša ideja „priuštivog“ otprilike zilion jebenih funti. A ideja „zabave“ zahtevanje pet kompleta odeće dnevno za svaku aktivnost, uključujući i opremu za plivanje koja se mora izvaditi iz torbe svake večeri, oprati i osušiti, inače će je deca samo ostaviti tamo da se ubuđa i preko nje nabacati čiste peškire, jer su neotesani divljaci.

Svaki put kad prijavim decu za nešto takvo, potajno se nadam da će otkriti svoj skriveni talent i postati genijalci za tenis/fudbal/gimnastiku. To se još nije desilo, pošto se čini da većinu vremena provode jedući čips a onda moljakajući za pare za automate s grickalicama i pićem, pa su moja draga dečica koja bi u teoriji trebalo da budu iscrpljena posle dana ispunjenog energičnim aktivnostima, zapravo overdozirana energetskim pićem koje su kupovala iako sam urlala: „Samo uzmi čokoladicu, dušo, ništa drugo, rekla sam čokoladicu, ne, ne otvaraj tu limenku, NE OTVARAJ TO. O JTŽ!“

Sajmon je u Madridu i radi šta god da radi na svojim važnim poslovnim putovanjima, za koja sumnjam da nisu baš tako naporna kao što tvrdi, budući da odseda u finim hotelima (baš mi je bilo drago kad me je informisao da je dobio apartman) i ide na fine večere u pravim restoranima, od kojih neki čak ne služe pomfrit, i gde osoblju ne mora da izdaje stroga uputstva o tome kako se u blizini dečje hrane ne sme naći ama baš nikakav sos, jer će se dogoditi strašne stvari ako su njihovi burgeri kontaminirani nečim užasnim kao što je majonez ili reliš, iako će ih istog trenutka zatrpasti gomilom kečapa, prema tome svakako ne bi ni mogli da osete ukus problematičnih sosova. Dok sam radila na starom poslu, nikad nisam išla na fensi putovanja, ali pomišljala sam da bi moj novi posao kreiranja aplikacija zapravo mogao da podrazumeva odlaske na konferencije ili čak konvencije. Čini se da se u Las Vegasu često održavaju takvi događaji, pa sam zamišljala sebe kako Sajmonu odande šaljem opuštene poruke o tome kako se lepo provodim, verovatno u apartmanu, dok jedem hranu sa sosom. Umesto toga, sama sam. S keksom. Beznadežno zurim u prazan ekran i pitam se šta ću jebeno da radim, i trudim se da ne mislim o tome što je skoro sav novac od otpremnine zbog tehnološkog viška potrošen. Uglavnom na keks.

Očigledno, planirala sam da će dečji boravak u sportskom kampu biti odlična šansa da završim deo posla, ali to baš i nije uspelo. Da li iko uopšte završi ikakav posao kad radi od kuće, ili je problem u meni? Uglavnom sam samo zurila kroz prozor i studirala sajt *Dejli mejla* ne bih li saznala ko „izlazi“ (ide u prodavnicu), ko se „razmeće oblinama“ (takođe ide u prodavnicu, samo u malo užoj majici nego kad „izlazi“) ili „razvaljuje“ jednako nepopularnog kolegu u „svađi“ (kači

nešto neodređeno za privlačenje pažnje na Tviteru pa kad *Dejli mejl* primeti, briše). Takođe sam igrala mnogo pasijansa, a onda poslala bujicu mejlova u 14.45, minut pre nego što je trebalo da krenem po decu. Bila sam dovoljno glupa da jedan pošaljem Sajmonu, divnom mužu koji me uvek podržava u svemu, koji je na moj mejl u kom sam se pitala o razlozima što danas ništa nisam uradila odgovorio da jeste problem u meni, jer on nikad ne odugovlači s poslom. To je notorna laž, jer sam videla verziju Sajmona koji radi od kuće, i ta verzija uključuje jednaku količinu *Dejli mejla* kao moja, kao i vršljanje po sajtovima s automobilima gde gleda sportska kola koja ne može da priušti a onda patetično zuri u kuhinjske ormariće PUNE HRANE (osim keksa, jer sam ga ja pojela), tiho komentarišući kako „u ovoj kući nikad nema ništa za jelo“.

Mislim da slobodno smem da kažem kako mi je prilično teško da se držim svoje moralne odluke da ne pijem radnim danima.

Strina Fani nikad nije imala te probleme.

Posle dve čaše vina i neprijatnog upada u onlajn nalog banke koji je potvrdio moje strahove o stanju na račun, i posle celog dana bez kontakta s odraslom osobom osim živahnog „trenera“ iz sportskog kampa koji mi je *ponovo* tražio da se potpišem u knjigu nesrećnih slučajeva, zahvaljujući Piterovoj odluci da namerno opali glavom o pod, iz samo njemu poznatih razloga, odlučila sam da nešto mora da se promeni i prijavila se na sajt za traženje posla. Možda samo neki *part-tajm* poslić, da zaradim malo para a da imam dovoljno vremena da smislim svoju genijalnu aplikaciju. Takođe, neki koji će uključivati ljupka poslovna putovanja na

egzotične destinacije (na sajtu zapravo nije mogla da se odabere ta opcija, a stvarno bi trebalo da postoji).

Petak, 5. avgust

O, bože. O bože, o bože, o bože. Bojim se da sam napravila glupost. Nalazim se u kampu vodiča sa Džejn. Prijavila sam se kao roditelj volonter na sastanku o kampu pre nekoliko meseci, jer sam mislila da je to nešto dobro i pohvalno i da će mi pružiti priliku da provedem malo vremena sa Džejn kao fina, brižna mama i takođe – u određenoj meri – priliku da pokažem sopstvenom nekadašnjem vodiču da je pogrešio što me je izbacio iz kampa zbog neposlušnosti. (I ne sećam se šta sam uradila. Samo kao kroz maglu pamtim da sam se protivila konstantnom vezivanju čvorova i da sam piškila dok sam pevala *Ging Gang Guli*, ali ma šta bio razlog, evidentno nisam bila „odgovarajuća sorta“.) Ali, kamp vodiča! Kamp vodiča će sve to nadoknaditi. Bujna, zelena livada, sa šatorima od jakog belog platna i logorskim vatrama koje se dime i nad kojima se sprema kakao. Verovatno ćemo nabaviti mleko za kakao od lokalnog farmera. Možda tu negde vrebaju i nekakvi razbojnici koji samo čekaju da okupim devojčice i rešim misteriju. O, da! Mislila sam da ću biti odlična u kampu vodiča. Željno sam podigla ruku, praktično sam pucala od entuzijazma kad je Melani, glavna među vodičima, pitala ima li volontera. Kasno sam shvatila da nije trebalo da budem tako oduševljena, jer su svi ostali roditelji odahnuli s olakšanjem kad su videli da se neka sirota budala prijavila i oslobodila ih obaveze. Melani, doduše, nije izgledala kao da je preterano očarana mojim nesebičnim gestom.

„Elen!“, rekla je slabašno. „Baš lepo od tebe! Ovaj... jesi li sigurna da je to tvoj fazon?“

Uverila sam Melani – *naravno* da to jeste moj fazon.

„Samo, znaš, bićeš odgovorna za neke od devojčica. *Sama*. Jesi li skroz sigurna da ćeš moći da se nosiš s tim?“, pitala je zabrinuto.

Pribojavala sam se da Melani misli na nesrećno večer kad sam, pre nekoliko nedelja, bila „roditelj na dužnosti“ u kampu, a nju su pozvali da se pobrine za nekoga kome je krvarilo iz nosa. Te večeri je neki ljubazni policajac došao da govori o samoodbrani, pa je Melani pomislila da je prilično bezbedno da ostavi decu s poručnikom Brigsom i sa mnom. Na moju veliku nesreću, poručnik Brigs je bio veoma mlad i naivan policajac. Na istu toliku nesreću, Amelija Votkins je izabrala trenutak kad Melani nije bila tu da pita poručnika Brigsa da li može da vidi njegove lisice, tvrdeći da razmatra karijeru u policiji. Čim joj je siroti mladi druškan pružio lisice, Amelija ga je hitro vezala za stolicu a ostale devojčice, osetivši slabost kako to umeju samo deca mlađa od dvanaest godina, pretvorile su se u male mafijašice i maznule mu pendrek i voki-toki a zatim prešle u potpuni *Gospodar muva* režim. Igrale su oko njega, rugale se njegovim molbama da ga oslobode, dok je Tabita Makenzi preko voki-tokija slala zlokobne zahteve za otkupninu policijskoj stanici, Tili Everet pokušala da pendrekom slomi ruku Mili Džonson, a ja ih sve uzaludno preklinjala da se smire.

To sve sve dogodilo za tri minuta Melaninog odsustva. Kad se vratila, poručnik Brigs je bio na ivici suza, njegov voki-toki je ispuštao šuštave zvuke o „pojačanju“ a Mili je držala Tili u zahvatu, pokušavajući da joj otme oružje (Mili je makar slušala na predavanju o samoodbrani).

Jedan prodorni zvižduk iz Melanine pištaljke povratio je red, poručnik Brigs je žurno otišao – iz njegovog voki-tokija sad su se čuli zvuci histeričnog smeha i šala o devojkicama i vodičima, a ja sam poslata da sredim kutije s flomasterima, pošto sam očigledno procenjena kao isuviše neodgovorna da bi mi se dozvolio pristup lepku.

Bez obzira na to, budući da niko drugi nije želeo da se javi jer se pojavio volonter, Melani je zaglavila sa mnom.

„Da li znaš nešto o kampovanju, Elen?“, pitala je, ne polažući velike nade u moj odgovor.

„O, da!“, veselo sam izjavila. „Jednom sam išla u Glastonberi. Bilo je fenomenalno. Sigurna sam da će i kamp za vodiče biti sličan. Biće zabavno!“, uveravala sam je. Melani nije delovala ubeđeno.

I eto me sad. Na livadi. Prilično blatnjavoj livadi. Ovde je mnogo, mnogo devojkica vodiča jer je ovo evidentno kamp celog okruga i Melani želi da ostavi dobar utisak. Takođe se bojim da blago osuđuje moj samouvereni stajling koji uključuje teksas šorts i barbur jaknu, ne mnogo drugačiji od mog izdanja iz Glastonberija pre dvadeset godina, kad sam mislila da ličim na Kejt Mos i Džo Vajli, ali prekasno sam shvatila da su Kejt Mos i Džo Vajli zapravo jedine žene u Britaniji starije od dvadeset pet godina koje mogu da iznesu šorts, i da sam umesto festivalskog šika mnogo bliža Korenko-Gumić-na-drogama* šiku. S pozitivne strane, krema za samopotamnivanje kojom sam namazala noge poprimila je

* *Worzel Gummidge*, engleska TV serija za decu emitovana osamdesetih godina i u Jugoslaviji. Glavni junak je istoimeno strašilo koje sve probleme rešava promenom glava od kojih svaka ima posebnu namenu. (Prim. prev.)

drečavonarandžastu nijansu pa mi sad noge verovatno svetle u mraku, tako da će me lako pronaći ako se uveče izgubim na livadi.

Ako je Melani bila razočarana mnome, i ja sam bila jednako razočarana otkrićem da smo umesto u pravim šatorima od belog platna, kakve sam zamišljala, smešteni u grozne najlonske grdosije u ogavnoj nijansi kakizelene. Ovi su, suđeci po Melani, mnogo praktičniji i opremljeniji od staromodnih šatora, i biće nam udobniji i topliji.

„Ali oni su tako lepi!“, uzdahnula sam dok je sve razjarenija Melani pokušavala da objasni meni i petnaest ludački uzbuđenih devojčica kako da podignemo šatore, i čežljivo pogledivala preko polja u red *pravih* šatora. „Kako je moguće da su neudobniji od ovih užasa? Ali, lepi šatori prosto plaću za girlandama sa zastavicama i jastučićima i lampicama!“

„Pobogu, Elen!“, breknula se Melani. „U kampu vodiča si, ne na prezentaciji Kat Kidston*. Gde ti je Bejden-Pouelov duh**?“

Stvarno, gde mi je bejden-pouelski duh? Postajalo je sve jasnije da mi apsolutno fali duh Bejden-Pouela, što je verovatno pravi razlog što sam onako sramno izbačena iz kampa pre onoliko godina. Nisam mogla da izbacim buntovne misli iz glave da, ako zaista bude misterija za rešavanje i kriminogenih tipova za osujećivanje, to će sigurno zapasti onim srećkovićima u šarmantno rustičnim, starinskim šatorima.

* *Cath Kidston*, engleska dizajnerka i vlasnica istoimene kompanije koja proizvodi nameštaj i opremu za domaćinstvo. Posebno je poznata po romantičnim, cvetnim dezenima. (*Prim. prev.*)

** Robert Baden-Powell (1857–1941), britanski general i osnivač skautskog pokreta.